

Krig har förts mellan Japan och Kina i årtal, medan de bägge ländernas respektive ambassader fortfarande utövat sin verksamhet, flygverksamheten har framtvungit särskilda förläggningar för utländska legationer såsom t. ex. för Sveriges i Tyskland under krigets slutskede o. s. v., o. s. v. Kränkningar av främmande territorium genom överflygningar har blivit ett särskilt problem. I dessa dagar uppleva vi ånyo en annan form för närhängenhet som tidigare generationer sluppo — bombardemang mitt i djupaste fred med spökprojektiler. I sanning — det är icke lätt att vara diplomat nu.

Svensk missanpassning.

Vår egen diplomati har i stort sett undergått samma förändringar som andra länders. Ännu ha vi inte kommit så långt, att våra representanter kavla upp skjortärmarna, när något går dem emot — möjligen beroende på att vi icke äro tillräckligt stora för den saken eller att våra diplomater kanske icke kunna boxas.

Men förändringen i rekrytering är ett faktum. Förändringen i betydelse är likaledes obestridd.

Ha de svenska diplomaterna blivit bättre genom att ett antal unga män från andra skikt än dem, som tidigare dominerade släppts in i demokratiseringens namn? Knappast. Man har nämligen försummat att draga slutsatsen, att man samtidigt måste höja lönerna. Personer med privatförmögenhet gynnas fortfarande.

En diplomat har knappast möjlighet att skaffa sig extrainkomster, om han icke vill taga mutor, smugla eller göra skumma valutaaffärer. Det gäller naturligtvis icke svenska diplomater. Men det är dumt av staten att fresta dem genom absolut otillräcklig betalning.

Det rör sig inte om att ge diplomaterna tillfälle att äta flera och bättre representationsmiddagar som många tyckas vara rädda för — varför är man det förresten, om det är nödvändigt, måste det ske och

det utan prut, och ofta är det allt annat än ett nöje! Vad det gäller är att ge dem en ekonomiskt så pass tryggad ställning, att de icke behöva ha direkta finansbekymmer vid förnuftig hushållning och att även personer utan privatförmögenhet kunna slå sig fram.

Medan vi äro inne på den svenska utrikes tjänsten må det vara tillåtet att föreslå, att dess tekniska resurser och metoder förbättras. Som det nu är har man ett starkt intryck av att hela apparaten är otidsenlig. Det intrycket börjar redan vid inträde i Arffurstens palats som ju är en tämligen hopplös inrättning i sitt nuvarande skick och nu äntligen borde byggas om. Men intrycket förstärkes, när man ser arbetsmetoderna. Hur är det med den tekniska apparaturen på de svenska beskickningarna? Hur många ha tidsenliga kontorslokaler, ordentliga maskiner och tillräckliga säkerhetsåtgärder? Hur många sysselsätta i likhet med Berlin-legationen utlännningar? Det skulle vara intressant att få se resultaten av en undersökning.

Till sist — hur är det med utbildningen av våra diplomater? Att det finns folk som kunna föra handelsförhandlingar nödortföttigt betvivlas inte. Men hur många sätta sig in i den politiska situationen i de länder där de tjäna? Och hur många äro tillräckligt orienterade om sitt eget lands politik för att kunna bedöma dess relationer till andra stater?

Hur skulle det vara om man förlängde utbildningen och förlade en del av den till en diplomatisk högskola, en motsvarighet till t. ex. Wiens Konsularakademie? I varje fall har man starkt på känn att det nuvarande systemet är för slentrianmässigt. Om man en dag klockan stängde in samtliga tjänstemän i U. D:s tjänst och gäve dem ett frågeformulär att besvara om sitt eget och viktiga främmande länders politiska och ekonomiska förhållanden skulle det med all säkerhet visa sig, att den politiskt-ekonomiska allmänbildningen är alltför klen.